

בש"פ 4780/16 - מדינת ישראל נגד דניאל נחמני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4780/16

כבוד השופט ע' פוגלמן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

דניאל נחמני

המשיב:

בקשה חמישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

י"ג בסיון התשע"ו (19.6.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד עמרי כהן

בשם המבקשת:

עו"ד עופר אשכנזי; עו"ד מיכל רובינשטיין

בשם המשיב:

החלטה

לפניי בקשה חמישית להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) או עד למתן פסק דין בתפ"ח 28279-11-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

1. המשיב שלפניי מואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירה של מעשה סדום לפי סעיף 347(ב) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; ובעבירה של אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק בקשר לפרשת אינוסה ורציחתה של נועה אייל ז"ל (להלן: המנוחה) לפני כ-18 שנים.

עמוד 1

פרטיה של הפרשה פורטו בהחלטות קודמות של בית משפט זה (ראו בש"פ 3452/16 מדינת ישראל נ' נחמני (8.5.2016); בש"פ 625/16 מדינת ישראל נ' נחמני (3.2.2016); בש"פ 7349/15 מדינת ישראל נ' נחמני (10.11.2015)). בתמצית אומר כי נגד המשיב הוגש כתב אישום ביום 13.11.2014 – שנים רבות לאחר קרות האירועים האמורים – על בסיס דגימת דנ"א שנלקחה מן המנוחה, שעל פי הנטען, תאמה דגימת דנ"א של המשיב. בסמוך לכך נעצר המשיב עד תום ההליכים. בקשת המשיב לעיון חוזר בהחלטה זו נדחתה על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ) ביום 20.3.2016. מאז הוארך מעצרו של המשיב על ידי בית משפט זה מעבר ל-9 חודשים 4 פעמים, הראשונה שבהן בהסכמה.

2. לפניי בקשתה החמישית של המדינה להארכת מעצרו של המשיב. לטענת המבקשת מעשיו של המשיב מלמדים על מסוכנותו המופלגת, וזאת חרף חלוף הזמן מאז קרות האירועים נושא כתב האישום בעניינו. עוד צוין כי אף בית משפט זה עמד בהחלטותיו הקודמות על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב, חרף חלוף הזמן. לכך מוסיפה המבקשת כי קיים חשש ממשי להימלטות המשיב ככל שישוחרר ממעצר, בשים לב לעונש הצפוי לו אם יורשע במיוחס לו. בצד המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיב טענה המבקשת כי ניהול ההליך העיקרי בעניינו הוסיף להתקדם במהלך התקופה מאז ניתנה החלטתו הקודמת של בית משפט זה בעניין מעצרו של המשיב; וכי פרשת התביעה צפויה להסתיים במהלך תקופת הארכת המעצר נושא הבקשה דנן.

3. המשיב מתנגד להארכת מעצרו ומבקש כי יערך לו תסקיר שייבחן אפשרות לחלופת מעצר ולמעצר בפיקוח אלקטרוני. לטענתו מאז התרחשות האירועים נושא כתב האישום המשיב הקים משפחה, ומנהל אורח חיים נורמטיבי שמאין את המסוכנות הנשקפת ממנו כיום. עוד נטען כי בכך יש כדי להפיג את החשש מהימלטות המשיב ככל שישוחרר ממעצר. לכך מוסיף המשיב כי הוא נתון במעצר תקופה ממושכת, וכי ההליך העיקרי בעניינו – שממתין לסיום פרשת התביעה – צפוי להימשך עוד זמן רב באופן המסיט את נקודת האיזון לטובת בחינת שחרורו של המשיב לחלופה.

4. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושמעתי את טיעוניהם בדיון שהתקיים לפניי אני סבור שדין הבקשה להתקבל. כידוע, בבוא בית המשפט להאריך את מעצרו של נאשם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים עליו לאזן בין זכותו של הנאשם – שעומדת לו חזקת החפות – לחירות, לבין האינטרסים הנוגעים לשמירה על ביטחון הציבור ותקינות ההליך הפלילי (בש"פ 4084/15 מדינת ישראל נ' דלו, פסקה 8 (25.6.2015)). בין אלה על בית המשפט לשקול את המסוכנות הנשקפת מהנאשם; החשש מפני הימלטות הנאשם; חלוף הזמן מאז מעצרו של הנאשם; קצב ניהול ההליך העיקרי, כמו גם את זהות הגורם שעליו מוטלת האחריות להימשכות ההליכים (בש"פ 2160/16 מדינת ישראל נ' אבו רמילה, פסקה 9 (23.3.2016)). במקרה דנן סבורני כי המסוכנות העולה מכתב האישום שהוגש נגד המשיב היא ברורה, וכפי שצוין בהחלטות הקודמות שניתנו בעניינו של המשיב, חלוף הזמן מאז בוצעו לכאורה העבירות אינו מפיג אותה כשלעצמו (ראו בש"פ 3452/16 הנזכר לעיל, בפסקה 12; בש"פ 625/16 הנזכר לעיל, בפסקה 9; בש"פ 7349/15 הנזכר לעיל, בפסקה 10). לכך יש להוסיף כי רק בנסיבות חריגות ניתן יהיה להסתפק בחלופת מעצר מקום שבו נאשם מואשם בעבירת רצח זאת נוכח המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממי שבחר לשלוח יד בחייו של אדם אחר (ראו בש"פ 5887/15 מחמוד נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (6.10.2015)). איני סבור כי המקרה דנן בא בגדרי אותם מקרים חריגים, וזאת נוכח מאפייניו הקשים של האירוע נושא כתב האישום. כפי שצוין בבש"פ 3452/16 הנזכר לעיל "העבירות המיוחסות למשיב הן לא רק חמורות אלא אף קשות ואכזריות, ולכך מתווספת העובדה כי הן בוצעו לכאורה כלפי קורבן אקראי" (שם, בפסקה 12); וטיבן סותר את טענת המשיב בדבר קיומו של אורח חיים נורמטיבי המאין את המסוכנות הנשקפת ממנו (בש"פ 7349/15 הנזכר לעיל, בפסקה 10). עוד יאמר כי האישום בעבירת רצח מקים חשש טבוע מפני הימלטות, שכן העונש בצידה של עבירה זו הוא מאסר עולם (בש"פ 1826/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (16.3.2016)).

אכן, אין להתעלם מקצב התקדמות ההליך העיקרי עד כה, כאשר אנו מצויים בשלב של בקשה חמישית להארכת מעצר מעבר ל-9 חודשים. אולם, במהלך תקופת הארכת המעצר המסתיימת כעת התקדם ניהול ההליך וכיום פרשת התביעה נמצאת לפני סיום. להערכת המבקשת פרשת התביעה תסתיים עד לפגרת הקיץ במהלך שלושת דיוני ההוכחות הקבועים לתקופה הקרובה. לכך אוסיף כי עיון בפרוטוקול הדיון מיום 7.6.2016 מעלה כי בית המשפט הציע לצדדים לקיים דיונים נוספים בתקופת פגרת הקיץ, אולם בא כוחו של המשיב הודיע כי ישהה בחופשה. משכך, סבור אני כי בהינתן קצב התקדמות ההליך ומורכבותו, טיבן של העבירות נושא כתב האישום, ועצמת המסוכנות, נקודת האיזון טרם שונתה במידה המצדיקה שחרורו של המשיב לחלופה.

אשר על כן אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים החל מיום 23.6.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 28279-11-14 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ט"ו בסיון התשע"ו (21.6.2016).

ש ו פ ט
